

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 64613

гр. С., 26.05.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА

като разглежда докладваното от ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА Частно гражданско дело № 20231110122449 по описа за 2023 година

намери следното:

Производството е образувано по заявление на **СК ООД, ЕИК ***** за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу **Д. Н. А.** с ЕГН: ***** и адрес: гр. С., ЖК.ОК 2, бл.24, вх.Д, ет.5, ап.119, общ. С, обл. С. (столица) за сума в размер на **900,00 лева** (деветстотин лева), представляваща главница по Договор за паричен заем Номер: 597924/26.11.2021 , ведно със **законна лихва** от 28.04.2023 г. до изплащане на вземането, сумата **122,14 лева** (сто двадесет и два лева и 14 стотинки), представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 26.11.2021 г. до 26.05.2022 г., сумата **74,75 лева** (седемдесет и четири лева и 75 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 01.02.2022 г. до 01.04.2023 г., **346,16 лева** (триста четиридесет и шест лева и 16 стотинки), представляваща договорна компенсаторна неустойка, **189,33 лева** (сто осемдесет и девет лева и 33 стотинки), представляваща неустойка за забава , както и държавна такса в размер на **32,65 лева** (тридесет и два лева и 65 стотинки) и юрисконсултско възнаграждение в размер на **260,00 лева** (двеста и шестдесет лева).

Съгласно разпоредбата на чл.411, ал.2, т.2 ГПК, за да се издаде заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, искането следва да не е в противоречие със закона или с добрите нрави.

В случая заявителят претендира вземания по договор за потребителски кредит по смисъла на глава III от Закон за потребителския кредит, поради което отношенията между страните, породени от него, се регулират от правилата на специалния закон.

По искането за издаване на заповед за изпълнение за задължение за неустойка за неизпълнение на задължение

Заявителят претендира заплащане на неустойка за неизпълнение на задължение на длъжника да предостави на заемодателя обезпечение на задълженията му по договора.

Основното задължение на заемателя по договор за паричен заем е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва, което съответства на интереса на

кредитора да получи на падежа главницата и възнаграждението за предоставения заем. С настоящото заявление се претендира неустойка за неизпълнение, но не на главното задължение на заемателя – да върне заетата сума на падежа, а на задължението да представи обезпечение за кредитора. Претендира се на основание чл. 5 от договора, че заемателят се задължава в срок от три дни да предостави на заемодателя едно от изрично посочените обезпечения. За неизпълнение на задължението съгласно чл. 11 заявителят претендира заемателят да дължи неустойка в размер 615,86 лева, разсрочено съгласно Приложение №1 към договора.

При съблюдаване насоките относно валидността на клаузите за неустойка, подробно развити в Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК и след преценка съдържанието и смисъла на цитираната договорна разпоредба, съдът намира, че така уговорената неустойка излиза извън обезпечителната, обезщетителната и санкционната □ функции, противоречи на добрите нрави и е нищожна на основание чл.26, ал.1, предл. 3 ЗЗД. Уговорена е компенсаторна неустойка за неизпълнение на задължение, различно от главното. Начинът, по който същата е уговорена обаче сочи, че заемателят всякога ще дължи парична неустойка, ако в краткия срок, не осигури обезпечение съгласно посочените в договора изисквания. Дължимост на неустойката ще е налице дори и когато той е изправна страна по отношение на основното си договорно задължение – да връща на падежа главницата ведно с възнаградителната лихва. Следователно, дори и да е удовлетворен интересът на кредитора по договора за заем в срок да получава главницата и възнаграждението си, той ще има право да получи и допълнително неустойка, която не е свързана с неизпълнение на същественото задължение по договора за заем. От друга страна неизпълнението на главното задължение на кредитополучателя да върне на падежа предоставената в заем сума и уговорената възнаградителна лихва съгласно императивната норма на чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, когато се касае за сключен договор за потребителски кредит, може да бъде санкционирано само с възникване на задължение за заплащане на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава и до размера на законната лихва. Поради това уговарянето на неустойка и в този случай също е нищожно поради противоречие с императивна правна норма.

Преценката за нищожност на договорната клауза, с която е предвидено задължение за заплащане на неустойка при неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение, води до извод за недължимост на търсената сума за погасяване на това задължение за неустойка.

По тези съображения заявлението следва да бъде отхвърлено на основание чл.411, ал.2, т.2 ГПК в частта, с която се търси заплащане от длъжника на неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение.

По искането за издаване на заповед за изпълнение за сума, представляваща „неустойка за забава“

Заявителят претендира и сума, която твърди да съставлява „неустойка за забава“, като изрично уточнява, че същата съставлява 25 % от размера на главницата и е начислена поради забава плащанията по договора , във връзка с която е направил разходи за

извънсъдебно събиране на вземането. Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от ЗПК, при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, в размер на законната лихва. Заявителят твърди в резултат настъпилото неизпълнение на задълженията на длъжника в негова полза да е възникнало и вземане за лихва за забава, за което вземане също е поискано издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК. На допълнителни такси и неустойки вследствие забавата на длъжника кредиторът няма право с оглед императивната законова разпоредба.

По отношение на самите разходи отделно от посоченото следва да се посочи, че не се твърди и няма данни такива разходи действително да са направени за точно определени действия в конкретния случай. Разпоредбата на чл.10а от ЗПК от своя страна, предписва, че кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита (ал.2) и не може да събира повече от веднъж такса и/или комисиона за едно и също действие (ал.3). Следователно, законът не допуска в полза на кредитора присъждане и на допълнителна такса за извънсъдебно събиране на вземане, която се претендира в настоящото производство като „неустойка за забава“.

По разноските

С оглед частично отхвърляне на заявлението искането за разноски за държавна такса в размер над 21,94 лева до пълния предявен размер следва също да бъде отхвърлено.

За заповедното производство юрисконсултското възнаграждение съдът определя на 50 лева, предвид едностранния характер на производството и липсата на фактическа и правна сложност, от което се дължи част, съответна на уважената частта от претенциите по заявлението, а в останалата част за разликата над 33,60 лева до пълния претендиран размер – 260 лева претенцията за разноски се явява неоснователна.

По тези съображения заявлението следва да бъде отхвърлено на основание чл.411, ал.2, т.2 ГПК в посочените части.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание чл.411, ал.2, т.2 ГПК заявление на **СК ООД, ЕИК ***** за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу **Д. Н. А.** с ЕГН: ***** и адрес: гр. С., ЖК.ОК 2, бл.24, вх.Д, ет.5, ап.119 в частта, с която се претендира издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за сумата **346,16 лева** представляваща договорна компенсаторна неустойка за непредоставяне на обезпечение и за сумата **189,33 лева**, представляваща еднократна неустойка за забава, претендирани по Договор за паричен заем Номер: 597924/26.11.2021г., както и в частта за разноските за разликата **над 21,94 лева** до пълния претендиран размер 32,65 лева – за държавна такса и **над 33,60 лева** до пълния претендиран размер – 260 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____